

№ 6. НАША ДОЛЯ

ВИЛЬНЯ,

1 дзекабра

1906 г.

першая беларуская газета для вёсковаго и мествоваго рабочаго народа.

выходзіць раз у тыдзень русскімі і польскімі літэрамі.

Адрэс рэдакцыі і адміністрацыі: **ВИЛЬНЯ, КАТЭДРАЛЬНЫ ПЛАЦЬ № 4.**

Тэлефон Рэдакцыі і Канторы № 591.

Цана: з перасылкаю і дастаўкаю да хаты: на 1 год—
3 руб., на 6 месяцаў—1 руб. 50 кап., на 3 мѣс.—75 кап., на
1 мес.—25 кап. Без дастаўкі і перасылкі: на 1 мес.—2 р.
40 к., на 6 мес.—1 р. 20 к., на 3 мес.—60 к., на 1 мес.—20 к.
За граніцою: на 1 год—4 р., на 6 мес.—2 р., на 3 мес.—1 р.
Перамена адрэсу—20 кап.

АБЪЯВЛЕННЯ прыймаюцца на паследняй старонцы на
20 кап. за лінейку пэтыту.

Рукапісы і карэспандэнцыі, прысланыя у Рэдакцыю
мусяць быць чытэльна напісаны з фамілею і адрэсам таго,
хто іх прыслае. Адрэс толкі для вадама Рэдакцыі.

Г О Л А Д.

Кали вайна у краю кипела
И кроу лилася, як вада,—
З краві зямля пачырвенела
И з кожным днём расла бяда...

Кали звяроу — людзей таукалі
На мирных жыццелу каб биць...
Кали дзяцей не шкадавалі
У вачах прад маткамі рубіць...

Тагды ускупела неба гневам
И голад страшны зтуль стуіі
И скрыдлы над зямлі пасевам
Як цар-арол ён расхіліу.

И пахмурнели у смутку нивы,
И пажауцела уся зямля,
Маркотны, смутны, моучалівы
Прад смерцай былі усе паля.

Ламалась рож, каласы палі,
И сонца огненае жгло,
И росы ниу не асвяталі,
Зачахла усе и умярло.

Салому ўместа хлеба елі
(Бо скот дауно ужо падох)
И пухлі людзі и чарнелі,
Ядучы зельска, кору, мох...

Дзярэўні хутка выміралі,
Хвароба йшла, нібы пажар,
И крыкі неба разрывалі...
Но бэз літосці голад-цар.

Тагды вайна у краю кипела
И кроу лилася як вода...
З краві зямля пачырвенела
И з кожным днём расла бяда...

Тагды у палацах што? — гулялі,
Начамі елі ды пили,
И Бога — голад выхвалялі
Што крыкі бедных замярлі.

И. Изгур.

ЯКАЯ БУДЗЕ ДУМА?

—❖❖❖—

Ня доуга свецила сонца свабоды над абяздоляным руским гасударствам.

Згусцилися чорныя хмары. Завалаклося ими неба а з гразныхъ норау выпаузли, баючыся свету, брыдкыя гады.

Цяпер яны горда падняли голавы. Цяпер яны пачули свою силу, кали жменя гныбицялёу, маючы камандзера у Сталыпини, заливаець кроую усе агромна гасударства, хачучы патапиць у крави вялики асвабодзицяльны рух. З радасьцяю прыслухиваюцца яны да залпау, ад каторых гинучь сотни сыноу свабоды, з уцехаю даведаваюцца аб частых смяртэльных прыгаварах ваенна-налявых судоу—гэтай насмешки над правасудзем.

Имя усомняных выжай гадау—ёсць: „исцина рускіе людзи“. Гэта тые самыя людзи, што у минуушу восень спрауляли морды на усем рускам гасударстве, што абхляпали кроую вулицы Беластока и Седлеца.

Их ёсцьяка мало, но яны сильныя. Моцныя яны тым, што за ими стаиць правительства з многими тысячами штыкоу.

У заузятасци сваём яны (гады гэтыя) грозяць нават сваим-жэ прыяцелям, бюракратам, усялякими страхамі-калі тольки жыдам будучь даны роуныя права з другими. Яны самым грубым спосабам вымагаюць ад прадставицяляу министрства каб было робляна паixнйяму и министрства гэта, министрства Сталыпина, боязливое, слухаець их таму, што видзиць у их падпору для падгниушаго самауласця.

Цяпер усе старання гэтых людзей скерованы, каб яккольвек у Гасударствяну Думу выбраць сваих кандыдатау.

Правицельства надта памагаець им у гэтым, каб у Думу пралезла як найбольш „чорнай сотни“ дзеля гэтаго яно адабрало права выбарау бэззямельным мужыкам и многим, многим тысячам рабочаго люду словам—тым хто боляй усих маець права быць нязадавольненым сягодняшним парадкам яно (правицельство) думаець, што таким спосабам удасца выбраць у Думу многа, кали и не чорнасоценцау, то напэуна ужо людзей ня смёлых, людзей—каторых можна збороць.

Але чы часами не памылицца яно? Таж апрыч работнікау ёсць ня мала и других незадаволяных. Бо и дапрауды—хто жэ пазволиць як ня „исцинна рускіе людзи“ гэтыя—забуйства граждана, што нас штось дзень адбываюцца называемыя „казнями“. Камуж у спадоби бязмерна зладейства бюракратау—примерам—кратер генер. Гурко.

Справы граждана усяго рускаго гасударства, за выключенем чиноуникау, багачей и „чорнай сотни“—цяпер адныя. Цяпер усе хочучь тольки аднаго—дабиццэ настаяшчай гражданакой свабоды, настаяшчаго парламэнту. Каб жэ гэтаго дабиццэ треба исци рука у руку—паробкари гаспадаром, рабочаму з дробным уладзелымцам и майстрам. И тольки тагды, як будучь вымажана ад правицельства праудзицэ палитычна свабода—тольки тагды рабочы народ магчыме исци своеи асобнай дарогай.

Мы верым цвёрда, што дробныя землеуладзельцы кали и ня будучь падаваць галасоу за кандыдатау рабочых, то усе таки выбяруць людзей, што ганяць цинерашняе правицельства.

Не! надзея „чорнай сотни“ быць браными да Думы—ня велика.

Гражданае Рускаго Гасударства з гнева адсунуцца ад шайки разбойнікау, памагаюшчых катам и казнакрадам. Не памогуць и штыки, што их падтрымывали да гэтуль у пагромах и мордах людзей—цяпер яны будучь для их бэз карысци.

Штыкамі ня можна прымусиць чалавека думаць иначай як ён думае—и, паутараю яшчэ раз, и штыки нават не памогуць „чорнай сотни“ быць выбраными депутатами у Гасударствяну Думу.

ГОЛАД.

Страшна робицца пры гэтым слови Валасы паднимаюцца на галаве и мароцерабегаець на скуры.

Галадаюць дзсятки и сотни вёсак, галадаюць цэлыя паветы и нават цэлыя губэрни.

У татарскай вёсцы Тетюшкаго павету, Казанскай губ., пишуць газэты, бацьквы прадавали сваих дочак гэтак ад 12 да 17 гадау—прадавали их на распусту за 100—

150 рублоу — кожную. Причына такога страшнаго праступку быу голод. — голод, ад катораго гинули цяжкаю, страшнаю смерцай.

Таки голод, як пишуць газеты, яшчэ николи ня быу у Расеи. Падумайце толькі: **з аугуста месяца гэтаго году мужыки у ва многіх мясцох ядуць чэраз дзень, други а то й трэці.**

Каб менш хацелася есці, няшчасныя кладуцца і ня рухаюцца, бо ведама што як чалавек спакойна ляжыць — дык менш есці хочэ. Каб як выкармиць скаціну здзіралі стрэхи з хатау — але нічога не намагло — паздыхала.

Уместа хлеба людзи мусяць есці мякіну, жолудзі, церту кару, лісты, мох.

Палажэння галодных страшна. Ляжаць яны покатам, плачуць і стогнуць; — паглядзець на іх — скура ды косці. Потым начынаюць пухнуць. Усе цела разранівацца і урэшці чалавек гіне у найстрашнейшым кананю. Пухнуць сотні і тысячы красцьян. А тут яшчэ падходзіць зима. Холад і голод злучацца, каб разам губіць нашых братоу. А помашчы нескуль ждаць. Бюракрація напишэць цыркуляр і думаець што ужо заткнула галодны рот. А каль і захоча намагчы паміраюшчым ад голоду людзям, та наручае гэту справу такому Турко, каторы, напрыклад, аддаў якомусь заграничнаму махляру Лидвалю (1.300.000) мільен трыста тысячоу рублоу — а гэты схаваў іх сабе у кишэнь.

Церпячаго голод на 1 руб. 50 к можна пракармиць цэлы месяц (пакуль прыдуць тепшыя часы) дык на 1300000 р. на гэтыя грошы сабраныя ад мужыкоу таким парадкам можна былоб пракармиць 850.000 вясямсот пядзсят тысячоу чалавек у месяц! А гдзе цяпер грошы тыя? — гдзе крывава мужыцкая праца? Каб аддаць падаткі мужыки прадавалі быдла, палатно — што толькі мелі — каб толькі напхаць горла казне, а самы цяпер пухнуць з голоду.

Вот часы настали!... А казна гэта, замест памачы няшчасным высылаець грошы за границу — Лидвалю і таким парадкам даець яшчэ большы прастор голоду, хвароби і смерці.

Чарвоны.

ПАПРАУКА.

У № 5 „Нашае Доли“ у артыкуле моім „Дэпутаты ад Вильни“ уместа „П. Гуца“ трэба чытаць „п. Коньча“. Вельмі перэпрошаю п. Гуцу за маю памылку.

Адам.

Як Виленские рабочие ваявали з злучышымися капиталистами.

Кожны чалавек на асобні — слабы і яго усякі можэ крыудзіць. Калі людзи злучаны — та яны сильныя. „У громадзі сила“ гэта усе знаюць. Асобна кожны рабочы не палешыць свае доли, а калі усе рабочыя разам возмуцца, та дабьюцца таго, што будуць менш прадаваць, а больш зарабляць, свабодным часам будуць марлі пачытаць ксёнкку, даведацца, што робіцца на свеці — словам будуць жыць як чалавек, а не як скаціна.

Усюды работнікі добра гэта знаюць і пазлучаліся у таварыства і суполкі (саюзы).

Усе шауцы злучаюцца у адзін саюз, усе краўцы у другі, усе сталяры у трэці і т. д. Так сама і у Вильни блізка таго увесь працавіты народ злучыўся у свае саюзы. Каб дабіцца лепшых варункоу жыцця работнікі маюць найлепшую помач для сабе: гэта забастаўка.

Зробяць забастаўку, ня пойдучь рабіць, і запатрабуюць ад сваіх паню большай платы, а менш работы. Другіе рабочыя на іх месца ня пойдучь — бо усе яны жывуць у згодзі, заступаюцца адны за другіх. Каліж знайдучца такіе, што згодзяцца пайсці на месца забастоўшчыкау, та іх пражадуць. Як забастоўка, — дык фабрыкі чы заводы — стаяць, — гаспадары іх не зарабляюць (а грошы страх як любяць) та і згодзяцца: няхай работнікі зарабляюць, і мы, хаця і менш, але усеж будзямо грошы складаць.

Дабьюцца рабочыя лепшых варункау, пройдзе неякі час і зноу зробяць забастоўку, пакуль не дабьюцца такога палажэння, якое для іх ёсць канешым. У

гэтай барбе правіцельства памагаець багатым, садзяць работнікаў „падстрэкацелей“ у турмы. Але рабочыя не баяцца гэтаго — і з кожным годам, нават з кожным месяцам, калі яны толькі змовішся, палаженне іхня палепшаецца.

Бачучы гэта фабрыканты, купцы, заводчыкі, адным словам капіталісты пашлі да галавы па розум. Будзямо, кажучь, і мы злучацца, — тагды не пабаімся забастовак. Так і зрабілі.

Калі у адной фабрыцы канвертаў рабочыя зрабілі забастаўку, дык усе фабрыканты канвертаў злучыліся у суполку, — прагналі рабочых, думаючы сабе: як выгаладзяцца, дык прыдуць і будуць рабіць за сколька мы захочам.

У фабрыканта кяшэнь набіта туга — голаду яму баяцца не трэба... чы няпрауда?...

Такая суполка фабрыкантаў завецца **локаут**.

Як пачалася у Вільні забастоўка панчошніц — усе фабрыканты панчохаў абъявілі локаут. А што рабілі рабочыя? Чы спалохаліся мо? Паляцели на работу? Отаж не! Яны сабе баставалі і далі. Мы ужо успамянулі, што рабочы люд живець з сабою дружна — адзін за усях і усе за аднаго. І цяпер, калі 1500 і больш снавалі па Вільню бэз работы — другія памаглі ім.

Пяраплётчыкі, цыгарнікі, булачнікі, загатоўшчыкі, пальчатнікі, шаўцы, краўцы, слясары, сталяры і другія — усе злучаньне у саюзы, збіраліся, радзіліся як памагчы забастоўшчыкам. На ззабраньнях гэтых паставалі, каб кожны рабочы што месяц аддаваў на забастоўшчыкаў свой заробак з 2 днёў. Зрабілася камісія для вайны з гэтымі **локаутамі**.

Збіраліся грошы, нашлася каса, у каторай цяраз 2 месяцы набралася 1735 руб. 76 к. Гэтыя грошы выдаваліся па троху забастоўшчыкам, каб яны не галадалі. Забастоўка цягнулася 11 нядзель. Багачы што гэтаму ніколі канца ня будзе і што яны могуць саўсім згалець, капіталісты пачалі пярагаворы, а патым згадзіліся даць, чаго рабочыя хацелі, нават яшчэ заплацілі і за час забастоўкі.

Такім парадкам локаут быў зломаны і працавіты люд цешыўся з выгранай. А выграная гэта была ня малая. Кабы выграли капіталісты дык і другія багачы

рабілі бы такія **локауты** — а цяпер усе яны пазналі, што нічога ня зробіць проціў злучышагося люду — сокам і кроўю катораго нібы пияўкі — усе яны живуць. Гэты выпадак вільнянскіх локаутаў лішні раз паказвае толькі, што

у злученю сила!

Янун з за печні.

ПАН И МУЖЫК.

(З Крашэўскаго).

Иду раз сабе пяхатою.

На вулицы-ж вельми балота;

Аж чую, хтосьць едзець за мною...

Атож з панамі бядота!..

Зіркнуу назад, дыў у ноги,

Бо пан мой — мог мне здратаваць;

У тым чую: „пачэкай, мой дроги!“

Каль кличэ та трэба чакаць.

И шапку зняўшы я стаў...

.....

Дождж лье, я жду, аж от...

Ляциць и — „як ся маеш?“ сказаў,

И згинуу, як вихар, як чорт.

И тольки балотам усяго абхлапау.

З панамі такая та справа

Што каль ня задратуе,

(Падчас яму и гэта забава!)

Калу-ж — никалі не пашкадуе!

Будзицель!

АХФЯРЫ.

Людзі бунтуюцца... бунтуецца многа... тысячы, дзесяткі тысячоў, а гляньце скольких судзяць?!.. Прад несправядлівым людзькім судом сядзяць на лаўцы двое, трое... гэта значыць: яны винаваты, бо яны неякосьць забадзіліся памеж тых многіх што бунтуюцца... Чы віноўныя, чы не — яны мушучь адвечиць — часамі и надта цяжка... Хтосьці сказаў:

„Прыстава падстрэлілі“ цап бунтаўшчыка и узялі: як ен асмеліўся галасно гэтакь сказаць?!..

Другі пашкадаваў прыцеселёў народу и — спаткаўся разам з першым перад судом...

Чи гэта вялікія бунтаўшыкі, праступнікі?

Не—гэта—бедныя, няшчасныя ахфяры...

З Сыбіры варочаўшыся да хаты полк, дачуся, што яго хочучь паслаць на усмиренне.

Салдаты загаварылі... загаварылі памеж сабою аб тым—што во як дзякуюць ім—за кроу их праліту на вайне...—пасылаюць их „усмираць“, зноу биць, але не ворагоу, а родныхъ братоу...

И салдаты загаварылі...—не хацели исци на гэтакі страшны грэхъ...

Полк акружылі—палкоуник наказу на трох чатырох—якабы бунтаўшыкоу—и их арэштавалі.

И от яны ужо пред судом...—хаця и сами ня ведаюць як и за што сюды папалі. Сядзяць...

А их судзіць страшны—нясправядливы суд... и асудзіць—можа на смерць...

А людзі маучаць—хаця над галавамі усих нясецца вялікі балючы стон...

Ахфяры, ахфяры!...

С. В.

АЙЧЫЗНА У ЦЬМЕ.

Апусцілася глухая

Ноч над роднай стараной.

И зноу ліуни не сціхае

Льюцца цэнгля над зямлей.

Цёмны, велькія зноу хмары

Усё неба занялі...

Нудны, восени дни шары

Замест лета нам прышлі.

Плачець вецер над прасторам

У барах и на палях

Плачець, стогнець слезным хорам

Жыцце у муках и болях.

Няпагода гэта, слякаць

Жыцця стоны глушаць усё

И з натураю паклягаць

Нібы страшна смерць идзе.

И бушуець громка бура...

У нашай беднай старане

Хмары звисліся панура...

Циснуць грудзь радной зямле.

И. Изгур.

З Беларусі і Літвы.

Вільня. 22 нябра у Віленскай Судзебнай Палаце разглядалі справу рэдактара польскай газеты „Echo“, Уладзіміра Стойкава за выдрукаванне у нумэру 11 гэтай газеты артыкула „што трэба и чаго ня трэба чытаць“. Прэдседау тайны саветник санатар Карнович Абвіняу таварышч пракурора палаты Замыслоускі, Бараніу справу прысяжны паверены Т. Врублеускі.—Палата паставіла: газету „Echo“ замкнуць на усягды, а рэдактара пасадзіць у крэпасць на 3 месяцы.

У прошлым тыдню зноу канфіскавалі № 5 „Нашае Доли“.

Гродня. Спискі избирацелёу ужо зроблены. З памеж избирацелёу больш жыдоу. Глауны рэй вядзе прашлагодни камітэт Канвдыдата у Гасударственую Думу ужо выставілі.

Віцебск. У гэтым часі, як нам вядома, кончыліся прадвыбарныя з'язды мужыкоу у Віцебскай губэрні. З зэтых з'яздау відаць, што яны ужо добра зарганізаваны и ведаюць як и што рабіць калі прыдуць выбары, каб выбраць дэпутата не ад правіцельства а ад мужыкоу.

Гарадэк (Віцебскай губ.) У гэтым гаду прадвыбарная работа идзе іначэй, як у прошлам Ка-дэты, што раней надта ужо многа нашумелі, цяпер прыціхлі саусім. Але за тое надтаж стараецца ужо чорна сотня. Яна нават хоча каб у Гасударственую Думу выбраць толькі аднаго пасла, а то як паслаць двух, дык барані Божа памеж них пойдзе разлад. Рускіх выбаршычау больш як жыдоускіх.

Невель (Віцеб. губ.). Тутака прыгатауяляюцца да выбарау нейкосць ціха. Людзі мала спадзеваюцца дабра ад новай Думы. Тамтэйшыя таварыства и суполкі так як и ня прыгатауяліся да выбарау. Раскіданы толькі пісулькі Віцебскага фэдэраціунага (союзнага) камітэта „бунда“ и р. с. д. р. и.

Пецярбург. У гэтых днях праціу хаты № 95—Вяземскай лауры, хтосці выстраіліу и смертэльна раниу памошчніка пристава трецяго участка Спаскай часці Шэрэметава.

— Шэрэметава недауня перевялі у Пецярбург з Беластока, гдзе, як людзі гаворуць, той самы Шэрэметау устроіу Беластоцкі пагром.

Пецярбург. Газэта „Бир. Вѣд.“ пишэць аб аднім выпадку, каторы дужа напамінаець дзела Гурко-Лидваля. Выпадкам гэтымъ ёсць надта хуткае палучення (1½) паутара мільена рублоу контрагантам ваеннаго и морскога министерствау панам Гинсбургам.

Дзела у тым, што Гинсбург запатрэбавау (5) пяць мільенау рублоу але камісія пад прадвадзіцельствам п. Шванебаха запытала яго упярод, як ён распараджаюся вялікімі грашыма, што яму выдаваліся падчас вайны з Японіяй? На комісію гэту глянулі крыва и знайшлася другая;—глаўным у гэтай камісіі быу ужо сэнатар Череванскі. Ушчот 5 мільенау пану Гинсбургаві зараз жэ выдана было (1½) паутара мільена рублоу... Не бывалы поспех!

А тым часам вадомо што каб пан Гинсбург дастау грошы як найхучэй, надта хацелася пэўным асобам.

Пецярбург. Таварышам министра унутрених дзел п. Гурко было назначана на публічныя работы для мужыкоу Саратаускай губ. (1600000 руб.) адзін мільён шэсць сот тысячау рублёу. Пан Гурко надта налегау на тое каб было назначана столька а не менш. Цяпер то выяснілася, што ані губэрнатар ані земства столькі не трэбавалі. Гурка записку з аб'ясненнем павінен прыслаць на следствяну камісію.

Яшчэ да перадачы дзела Гурко на следствяну камісію, пан А. Стаховіч выдрукавау у газэці „Рвчъ“ аткрытую пісульку на імя Гурко. У гэтай пісульцэ Стаховіч аб'яўляець, што ён першы пачау обвиняць Гурко—дабаўляе пры гэтом, што пан Гурко можа будзе смялейшым ад Дурнаво—каторы збаяўся аддаць яго (Стаховіча) пад суд за „дзела аб аусе“.

З палучаных газэтау з Далёкаго Усходу даведваемся, што дзеецца там штось

нядобрае. У Владзівастоцкам гарнізоне няспакой. Японцы, ломяць дагавор и укрэпляюць вострау Сахалін... Слухі ходзяць усялякі. Гавораць што кроу можа нават зноу паліцца.

У Казанскім павеце ад голаду памеж мужыкоу начинаецца *галодны тыфус*.

„Каз. Веч.“ пишэць што адпушчаны хлеб ад казны для мужыкоу, каторы раздаюць *земскіе начальнікі* тож не нарта каб много пападау да мужыцкіх брухау а то и заусім туды не пападаець.

30 губэрні церпяць ад хлебнаго недарода. Правіцельства каб памоч галодным пазычыло 55 мільенау ды яшчэ Гасударственная Дума на гэта дала 15 мільенау, а мужыкі паміраюць ад голаду.

(Смол. Вѣст.)

У Цяцюшскім павеце у бедных, глухих татарскіх вёсках недауна *бацькі прадаю сваіх дочек ад 12 да 17 лет*. Вартасць кожнай дзяучыны ад 100 да 150 рублёу. — *Прычынай такога безбожнаго паступку быу голад, а за ним и галодна смерць.*

(Каз. веч.)

У Уфимскай губ. у Белебеецкым, Мэнзалинскым и Уримскым паведах пануець тыфус Голад ужо з сэнцябра. Башкіры дык ужо дауно ядуць ня хлеб, а сурігат, каторы пякуць з скоцкай пасыпкі и каторы ня кожная наватъ собака будзе есці. А той хлеб едзяць нават и дзеці.

(Уф. В.)

У Архангельскай губ. растрывонілі нескалькі тысяч рублеу тых грошэй, што былі адпушчаны гасударственным казначэйствам на тое, каб карміць палітычных, высланых у тую губэрню. Для разведкі аб гэтай справі паслалі, усем знагаго быушаго губэрнатара Мінскай губэрні Курлова.

Як усміралі у Лифляндзкай губерні межна видзець з таго, што ад 6 акцябра да 6 маябра на прыгавору ваенна-палеваго суда было разірэліно чы павешано **49 чэлавек**; акрамя гэтаго **забитых**: тых, што прабавалі удэкаць — **17 чэлавек**, тых, што сапраціулялісь — **4 чэл.**, бэз паказання прычын — **40 чэл. нехоця убитых** — **2 чэл.** а разам усяго за адзін месяц забітых **112 чэл.**

(Товарищ.)

Усяго па троху.

Министр унутрених дзел 13 ноября разаслау генэрал-губэрнатарам ось якое распаражэнне:

Списки избирацелёу у Гасударственую Думу павинны быць надрукованы як можна прандзэй. Патрэбныя на гэта грошы ужо адпушчаны, толька не трэба быць разжутым і глядзець, каб зрабіць эканомію на „литэрах, паперу і формаце.“ Гэта значыць, што трэба браць паперъ горшы, ды глядзець, штоб яго як можна менш вышла на тые списки. А каб на маленькім паперку змясьціць вялікі спісакъ, так трэба друкаваць маленькімі літэрамі.

Ось які эканомны министр унутрених дзел...

Бяда тольки, што ня кожны аднастайне умее эканоміць: адзін дык аж на друкаванню спіскау избирацелёу эканоміць а другі якъ выясьнілось, на (1,300,000) мільён кідзе трыста тысячоу рублеу.

Добра хоць тое, што яны у адным міністэрстве: што таваріш министра унутрених дзел генэрал **Гурка** разтрымніць, дык яго начальнік, министр унутрених дзел генэрал **Сталыпін** зьэканоміць...

А тож, барани Божэ, сабралось бы такіх два, як генэрал **Гурка**, ды яцэ і разам, — можна было бы прапасць...

Лидваль дык вядома цецыуся бы гэтаму, але усё гасударства бы плакала так, як цяпер плачуць, прадаючы сваіх жонак і дзяцей за кавалак хлеба, галодныя мужыкі, для каторых **Лидваль** вязе хлеб...

* * *

— Цяперака усе больш і больш выветляецца, што першую Гасударственую Думу разагналі глаунае дзеля таго, што незахацела прызначыць і аддаць 50 мільёноу у руки кабінэту на прадавольствяну кампаню і што іначэ глауной прычынай роспуску Думы быу В. І. Гурко.

У няубаўкі будуць апублікованы надта интарэсныя мацэрьялы — каторы заусім высветляць гэта дзела.

Гоп! Гоп! засьпяваубыб.

Гоп! гоп! засьпяваубыб...

Ой што, што, я таму даубыб

Хтоб зрабіу, каб я васола

Засьпявау: каб у вакола

Загрэмели песьняй горы,

Зазванілі звонам зоры,

Запумели лесы цемны,

Задзындзэлялі бяздомны

Птушачкі... а рэчкі, боры

Каб гукалі, нібы уторы

А у тым звони, у тым спеві,

Песьні васолай павеві,

Кали сьпявалаб уся натура:

Песьня людзкая — панура,

Песьня грозы і пракленства

Злосьці, пекла, акруцьенства

Сцхлабыб... а удзішы той

Усеб прыслухалісь сьвятой

Песьні жыцця — бо прыроды,

Песьні шчасця — бо свабоды...

И забылісяб аб горы,

Бо па жицевым прасторы

Песьня велькаб праляцела

И пхнулаб людзей да дзела...

Эй! Эй!.. ня будзець ніколи

Песьні такой, бо у боли

Трудна на песьню здабыцца

Засьпявай — та аблицца

Трэба горкімі слязамі.

И над нотай і слывамі.

И ніхто, нішто на свеці

Вяселля ня дасць паэці.

Пакуль боль нас, гора мучыць

Такой песьні хтож навучыць?!..

Будзіцель.

Ад рэдакцыі.

Просім усіх нашых чытацелёу писаць аб усем, што дзеецца, аб крыудах сваіх і радосьцях, хто як умее.

Кали патрэбна будзе каму якая парада — пытайце — адкажэмо.

Ведайце добра, што „Наша Доля“ — газэта весковых людзеу.

Прысылаючы грошы трэба канешне адрэсаваць так: у рэдакцыю „Наша Доля“ Вільня, а не на імя бышаго стоража рэдакцыі Ефстафія Сымоновича, бо ён больш ня служыць і грошы прысланыя на яго імя трэба пераадрэсаваць.

BIEŁARUSKAJA WYDAUNICKAJA SUPOŁKA

„Zahlanie sonce i u nasze wakonce“

radzić usim kupłać knihi:

Biełaruski lamentar, abo pierszaja nauka czytania sana 6 kar.

Беларуски лементар, abo peršaja nauka czytannja c. 6 k.

Pierszaje czytannje dla dzietak białorusou sana 6 k.

Першае чытанне для дзетак бiałарусоу ц. 6 к.

Вязанка Япки Лучины (Ивана Неслуха) сана 4 к.

Казки Выдау А. К. ц. 6 к.

Biełaruskije pacztowyje pisulki.

Usio heta možna kupłać u hłaunym składcie u Pieciarburhu, Wasilou wostrou, 4 linia, № 45, kw. 16, i usiudy u wielikszich kniharniach.

Chto kuplaje u hłaunym składcie nia miensz jak za pourubla, toj nia płacić za prasannje pocztaju.

МАЛЫJE HPOШЫ MOЖНА WЫCЫŁAĆ PACZTOWЫMI MARKAMI.

W maju r. b. w Wilnie zaczęło wychodzić pismo tygodniowe w języku litewskim p. t.

„NAUJOJI GADYNE“ (Nowa Era),

poświęcone sprawom proletariatu miejskiego i wiejskiego i włościan małorolnych i bezrolnych

Adres Redakcji i Administracji: Wilno, ulica Ś-to Jerska 39 m. 6.

CENA w kraju rocznie 3 rb., półrocznie 1 rb., 50 k., kwartalnie 80 kop., miesięcznie 30 k.; zagranicą rocznie 4 rb., półrocznie 2 rb., kwartalnie 1 rb.

OGŁOSZENIA
drukowane są na ostatniej stronie po cenie od wiersza lub jego miejsce 20 kop.

Wydawca J. Jaks-Tyr.

Za Redaktora H. Brazajtisówna.

Выдаўца ЯН ДУКЕРКЕС.

Рэдактар АДАМ ГЕДВИЛЛО.